

Arrest

nr. 95 533 van 22 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar midnerjarig kind X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 5 maart 2012 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster deed op 13 april 2012, bij de Belgische ambassade te Cairo, een visumaanvraag gezinshereniging om haar echtgenoot, de heer M. A, erkend vluchteling, in België te vervoegen. Bij beslissing van 5 maart 2012 kreeg verzoekster de beslissingen tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging. Dit zijn de bestreden beslissingen:

“Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 10, §1er, al. 1, 4° van de wet van 15/12/1980

Beperkingen:

- Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al. 1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.
- Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.
- Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.
- Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1, 4° of 5° of 6°, of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling legt geen bewijs voor dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt...“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 10 VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ARTIKEL 12BIS. 82. LID 4 VAN DE VREEMDELINGENWET: SCHENDING VAN DE FORMELE EN MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT: SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL. INKOMENSSITUATIE VAN DE HEER YASSER MOHAMED ABDELMOSHEN.

1. De aanvraag van de verzoekende partij en haar zoon tot het bekomen van een visum in het kader van gezinshereniging werd afgewezen op basis van het gegeven dat de heer Y. M. A, de te vervoegen echtgenoot/vader, niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zou beschikken. De verwerende partij verwijst naar de tewerkstelling van de echtgenoot van de verzoekende partij, zijnde een tewerkstelling onder artikel 60 §7 van de OCMW-Wet, en naar artikel 10 paragraaf 5 van de Vreemdelingenwet. Artikel 10, §2, lid 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling bedoeld in §1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. ...”

Overeenkomstig artikel 10 van de Vreemdelingenwet dient de echtgenoot van de verzoekende partij aldus over bestaansmiddelen van minstens 1232,30 EUR te beschikken. De echtgenoot van de verzoekende partij, de heer Y. M. A, is, zoals reeds vermeld, tewerkgesteld via het artikel 60 van de O.C.M.W.-Wet sinds 19 juli 2011 (stukken 5 en 6, contract en loonfiche van de echtgenoot van de verzoekende partij). Het O.C.M.W. van Oostende stelt de heer Y. M. A. tewerk in het Woonzorgcentrum (...) (stuk 5). Het gemiddelde maandinkomen van de echtgenoot van de verzoekende partij is ongeveer 1249,04 EUR (stuk 6, loonfiche van de echtgenoot van de verzoekende partij). Artikel 10, §2, lid 3 van de Vreemdelingenwet is geschonden, aangezien het bedrag van de bestaansmiddelen van de echtgenoot van de verzoekende partij voldoende hoog is.

3. Artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in §2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintigprocent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen; ...”

Gelet op de tewerkstelling van de echtgenoot van de verzoekende partij, kan het inkomen van de echtgenoot van de verzoekende partij niet beschouwd worden als ‘leefloon’ (i.e. een financiële hulp die het OCMW toekent aan een persoon die aan de voorwaarden voor het recht op maatschappelijke integratie voldoet), ‘aanvullende gezinsbijslag’ (zoals aanvullend kinderbijslag), ‘financiële maatschappelijke dienstverlening’ (zijnde maatschappelijke dienstverlening in de vorm van financiële steun) of ‘gezinsbijslagen’ (zoals kinderbijslag, kraamgeld). De tewerkstelling van de heer Y. M. A. via het O.C.M.W. kadert misschien wel in de sector van de maatschappelijke dienstverlening, doch heeft als

uitsluitend doel de heer Y. M. A. werkervaring te laten opdoen om in de (nabije) toekomst een vaste tewerkstelling te kunnen bekomen. De echtgenoot van de verzoekende partij ontvangt aldus geen financiële maatschappelijke dienstverlening. De echtgenoot van de verzoekende partij werkt teneinde een inkomen te bekomen. De verwerende partij kan zich aldus niet beroep op artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet teneinde het inkomen uit arbeid waarover de echtgenoot van de verzoekende partij beschikt niet in rekening te brengen.

4. Artikel 12bis, §2, lid 4 van de Vreemdelingenwet stelt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, §5, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.”

De vereiste van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen wordt in artikel 12bis, §2, lid 4 van de Vreemdelingenwet immers op een gewichtige manier genuanceerd. Deze nuance is het resultaat van de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Chakroun, dat rekening dient gehouden te worden met de eigen behoefte van de gezinshereniger en zijn familie. In de bestreden beslissing wordt op geen enkele manier gemotiveerd waarom dit artikel niet in overweging werd genomen en waarom dit artikel niet aan de orde zou kunnen zijn. De verzoekende partij en haar echtgenoot zijn immers formeel: de bestaansmiddelen waarover de echtgenoot van de verzoekende partij op heden beschikt, zijn voldoende teneinde zichzelf, de verzoekende partij en hun zoon in hun behoeften te voorzien. Artikel 12bis, §2, lid 4 van de Vreemdelingenwet wordt genegeerd en is aldus geschonden.

5. De doelstelling van de wetgever bij de vereiste aangaande de bestaansmiddelen is duidelijk: er dient voorkomen te worden dat de gezinsleden die ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Enerzijds heeft de echtgenoot van de verzoekende partij op heden toereikende bestaansmiddelen. Met alle bestaansmiddelen van de echtgenoot van de verzoekende partij dient rekening gehouden te worden, namelijk met zijn inkomen uit arbeid. De bestaansmiddelen waarover de echtgenoot van de verzoekende partij beschikt, zijn overeenkomstig de vereisten van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Anderzijds kunnen de inspanningen die de echtgenoot van de verzoekende partij verricht teneinde op (korte) termijn een betere vaste tewerkstelling te kunnen bekomen, niet genegeerd worden. Naast het opdoen van werkervaring, kan ook verwezen worden naar het volgen van een integratiecursus, Nederlandse taallessen... De verzoekende partij zal niet ten laste van de openbare overheden vallen. Vermeende onvolledigheid van het visumdossier

6. De verwerende partij haalt aan dat het visumdossier van de verzoekende partij onvolledig zou zijn, namelijk dat er geen documenten aangaande een ziektekostenverzekering werden toegevoegd. De verzoekende partij dient op te merken dat de documenten inzake de ziektekostenverzekering (stukken 7 en 8, bewijsstukken op heden) tot twee keer toe werden voorgelegd. Bij de ambassade wordt echter geen bewijs van afgifte afgeleverd. Er werden verschillende pogingen ondernomen om het administratief dossier te bekomen, teneinde na te gaan of de afgegeven stukken omtrent de ziektekostenverzekering effectief aan het visumdossier van de verzoekende partij werden toegevoegd. De pogingen om de Dienst Openbaarheid van Bestuur van de verwerende partij te contacteren, zijn zonder positief resultaat gebleven. Verscheidene telefoontjes aan de Dienst Openbaarheid van Bestuur bleven onbeantwoord. Op 3 april 2012 werd dit probleem gemeld bij de heer F. G, Directeur Asiel (stuk 9).”

2.1.2. Verzoekster stelt dat haar echtgenoot wel degelijk tewerkgesteld is en dat het loon niet beschouwd kan worden als een leefloon. Ze verwijt de verwerende partij niet gemotiveerd te hebben aan de hand van artikel 12bis van de vreemdelingenwet. Ze stelt vervolgens dat ze de dienst openbaarheid van bestuur niet heeft kunnen bereiken en dat ze wel degelijk documenten heeft bijgevoegd aangaande de ziektekostenverzekering.

Overeenkomstig artikel 10, § 1, alinea 1, 4° van de vreemdelingenwet dient de te vervoegen persoon aan te tonen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt:

§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven : (...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet;

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;
- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;
- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.

Artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie bepaalt het volgende:

"§ 1. Het leef loon bedraagt: (...) 8 800 EUR voor een persoon die uitsluitend samenwoont met een gezin te zijnen laste."

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd waaruit blijkt dat het inkomen van haar echtgenoot 12.354,54€ per jaar bedraagt, waardoor hij *prima facie* lijkt te voldoen aan de voorwaarde van het inkomen minstens gelijk aan 120% van het bestaansminimum. Echter, uit de arbeidsovereenkomst van bepaalde duur- arbeider, in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, opgemaakt op 28 november 2011, meer bepaald in artikel 2, werd het volgende wordt gesteld:

"Deze overeenkomst wordt afgesloten met ingang van 01-12-2011 voor de duur van het aantal arbeids- en/of gelijkgestelde dagen die dienen aangetoond te worden om (tot de) werkloosheidsuitkeringen (toegelaten te kunnen worden) te verkrijgen. (...)"

Uit de aard van het contract blijkt derhalve dat verzoeksters echtgenoot tewerkgesteld is opdat hij zou kunnen genieten van sociale uitkeringen. Hij werd derhalve 'tijdelijk' tewerkgesteld met het oog op het kunnen ontvangen van sociale uitkeringen.

Artikel 60, § 7 van de OCMW-wet luidt als volgt:

"§ 7. Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een (...) betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden. De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen."

Artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet, zoals *supra* weergegeven, bepaalt uitdrukkelijk dat er bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening gehouden wordt met hun aard en regelmatigheid. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk dat in de bestreden beslissing het volgende werd gesteld:

"Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de heer M. A. Y. M. sinds 01/12/2011 tewerkgesteld is als arbeider in het kader van art. 60§7 van de OCMW-wet. Echter, in dergelijk geval mag de duur van de tewerkstelling niet langer zijn dan de duur noodzakelijk voor de tewerkgestelde persoon om volledig te kunnen genieten van sociale uitkeringen. Dit houdt in dat deze tewerkstelling dat ook tijdelijk is om vervolgens te kunnen genieten van sociale uitkeringen; Bijgevolg is niet voldaan aan de voorwaarden gesteld in art. 10 §5 van de wet van 15/12/1980."

Bovendien blijkt uit het administratieve dossier en de bestreden beslissing dat er geen ziektekostenverzekering werd voorgelegd. Het motief in de bestreden beslissing luidt: *"De te vervoegen vreemdeling legt geen bewijs voor dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt"*. Uit de stukken gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat deze ziektekostenverzekering pas 9 maart 2012 in orde werd gebracht, zijnde nadat de bestreden beslissing genomen werd. De vaststelling dat niet voldaan werd aan de voorwaarde van de ziektekostenverzekering is op zich voldoende om de afgifte van het visum te weigeren. Verzoekster betoogt hieromtrent dat zij vaak getelefoneerd heeft naar de dienst openbaarheid van bestuur, doch dat deze onbeantwoord bleven.

Het dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken kan steeds ingekeken worden op eenvoudige vraag. Om het dossier in te kijken en/of hier een kopie van te verkrijgen, moet de advocaat deze vraag schriftelijk stellen aan de Dienst Openbaarheid van Bestuur van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit kan enkel per e-mail of fax 02/274.66.83. Daarenboven wenst de Raad te wijzen op onderstaande link, waar de contactgegevens te vinden zijn van het bureau openbaarheid van bestuur: <https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/Over- ons/Pages/Contactgegevensenadress.aspx>. Uit dit document blijkt duidelijk het faxnummer en het e- mailadres waarnaar verzoekster haar vraag tot inzage en kopij kon richten. Voorts blijkt inderdaad uit de stukken van het dossier, zijnde de stukken die door verzoekster werden bijgevoegd bij haar verzoekschrift dat zij een e-mail richtte aan de heer G. F. met de mededeling dat de dienst openbaarheid van bestuur niet bereikbaar is op bepaalde nummers. Tevens blijkt dat aan deze e- mail gevolg werd gegeven, waardoor verwerende partij geen gedrag van onbehoorlijk bestuur verweten kan worden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"SCHENDING VAN ARTIKEL 3 E.V.R.M. SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT. Door aan de verzoekende partij en haar minderjarige zoon een visum te weigeren in het kader van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, dreigt het artikel 3 E.V.R.M. geschonden te worden. De verzoekende partij is afkomstig van Bagdad, Irak. Irak is tot op heden een land in oorlog. De hoofdstad Bagdad wordt geteisterd door geweld en terreuraanslagen. In Bagdad is er voor de burgers een ernstig risico voor het leven en hun fysieke integriteit, gelet op het aanhoudende conflict. Door een visum in het kader van gezinshereniging te weigeren aan de verzoekende partij en haar minderjarige zoon houdt de verwerende partij deze ernstige bedreiging ten aanzien van de verzoekende partij en het kind in stand. Omtrent deze onveiligheidssituatie is er ook niets gemotiveerd in de bestreden beslissing. VEILIGHEIDSSITUATIE IN BAGDAD

In de informatie die het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen verspreidt staat het volgende te lezen: (...).Persberichten maken melding van de nog steeds ongunstige veiligheidssituatie in Bagdad met een impact op het dagelijkse leven van de burgers. (...)Het geweld in Bagdad is specifiek van aard: herhaaldelijke bomaanslagen waarbij wekelijks tientallen doden vallen. De situatie zoals die op heden nog steeds bestaat in Bagdad, valt onder de noemer 'gevechten' (cf. <http://www.encvclo.nl/begrip/gevecht>). De gevechten zijn voortdurend, aangezien ze met een heel regelmatige frequentie voorkomen, de strijd die gevoerd wordt tussen de terreurbewegingen en de Irakese overheid in Bagdad, blijft aanhouden. Bij een dergelijke strijd worden er bepaalde zogenaamde risicogroepen geviseerd, maar er vallen wel duizenden onschuldige burgerslachtoffers. Hoeveel dodelijke burgerslachtoffers dienen er gemiddeld per dag te vallen om te kunnen spreken over een hoog risico voor de burgers? Het aantal dodelijk burgerslachtoffers zijn tijdens het afgelopen jaar 2011 gestegen: (...). In het informatiedocument van CEDOCA wordt gesteld dat het aantal burgerdoden gedaald zou zijn en dat de cijfers van IBC een vertekend beeld zouden geven omdat zij ook

politieagenten meerekenen als burgerslachtoffers. Iraq Body Count legt zelf uit: (...). Objectief gezien is de situatie in Bagdad niet op positieve wijze veranderd, meer nog, het lijkt er op dat de situatie in Bagdad op heden onstabiel is dan enkele maanden geleden.”

2.2.2. Verzoekster betoogt dat, door haar een visum te weigeren, artikel 3 van het EVRM geschonden dreigt te worden daar ze afkomstig is van Bagdad, en omdat er over de veiligheidssituatie in Bagdad niets vermeld wordt in de beslissingen.

De beslissingen hebben niet tot gevolg dat ze worden teruggestuurd naar hun land van herkomst, daar de beslissingen gaan om een eerste toegang tot het grondgebied. Verzoekster gaat uit van een verkeerde premisse. Daarenboven dienden de bestreden beslissingen geenszins te motiveren aangaande de algemene toestand over het land van herkomst, daar het *in casu* gaat om een aanvraag gezinshereniging. Verzoekster diende te voldoen aan de voorwaarden zoals in het eerste middel besproken. Een loutere algemene uiteenzetting dat er in haar land van herkomst mensenrechtenschendingen zouden voorkomen, is geen grond voor het toekennen van een visum gezinshereniging.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 8 E.V.R.M., RECHT OP EERBIEDIGING VAN HET FAMILIE- EN GEZINSLEVEN: SCHENDING VAN ARTIKEL 9 VAN DE RECHTEN VAN HET KIND. Overeenkomstig artikel 8 E. V.R.M. heeft een ieder recht op zijn familie- en gezinsleven. Overeenkomstig artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag mag een kind niet gescheiden worden van zijn ouders. De verzoekende partij is gehuwd met de heer Y. M. A.. Samen hebben ze één kind. Zowel de verzoekende partij als de heer Y. M. A. verheugen zich er op om zich weer te herenigen, na lange tijd gescheiden te leven. Het gezin wenst een normaal huwelijksleven te leiden. Overeenkomstig artikel 8, lid 2 E.V.R.M. kan er slechts inmenging van enig openbaar gezag toegestaan worden in de uitoefening van het dit recht, ‘dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. De beslissing van de verwerende partij om aan de verzoekende partij een visum te weigeren, schendt artikel 8 E.V.R.M., aangezien er geen enkele reden voorligt, geput uit artikel 8, lid 2 E.V.R.M., die de inmenging in het recht op familie- en gezinsleven van de verzoekende partij en haar echtgenoot verantwoordt. Gelet op het feit dat aan de echtgenoot van de verzoekende partij door de Belgische autoriteiten erkend werd als vluchteling, kan geenszins verwacht worden dat de heer Y. M. A. terugkeert naar Irak teneinde een waar gezinsleven te kunnen leiden. Voor de verzoekende partij en de heer Y. M. A. is het absoluut onmogelijk om hun recht op gezinsleven in Irak uit te oefenen. Aangezien in geen enkel ander land de verzoekende partij of de heer Y. M. A. verblijfsrecht hebben, is het voor hen evenmin mogelijk om dit recht in een ander derde land uit te oefenen. Voor de verzoekende partij en de heer Y. M. A. is België het enige land alwaar zij hun recht op familieleven kunnen uitoefenen.

In casu dienen tevens de rechten van de het minderjarige kind gerespecteerd te worden. Kinderen mogen niet tegen hun wil van hun ouders worden gescheiden. Gelet op de moeilijke situatie in Irak, had de heer Y. M. A. geen andere keuze dan te vluchten naar Europa/België. Nu de heer Y. M. A. verblijfsrecht werd toegekend en hij enige zekerheid heeft in België, wenst hij alhier herenigd te worden met zijn zoon. Doordat de verwerende partij een visum voor gezinshereniging weigert aan zijn kind, houdt de verwerende partij de scheiding tussen vader en kind in stand, tegen de belangen van het kind in.”

2.3.2. Verzoekster betoogt dat zij en haar kind recht hebben op een familie- en gezinsleven en aangezien haar echtgenoot erkend werd als vluchteling is het niet mogelijk een gezinsleven te leiden in Irak.

Het betreft *in casu* een eerste toelating tot het grondgebied. Het EHRM heeft geoordeeld dat er geen inmenging is en er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Verzoekster had, toen ze met haar echtgenoot in het huwelijk trad, geen verblijfsrecht in België. Ze diende derhalve te weten dat, indien zij haar echtgenoot wilde vervoegen, zij aan voorwaarden diende te voldoen zoals bepaald in de vreemdelingenwet. Het loutere feit dat haar echtgenoot erkend vluchteling is verleent haar geen verblijfsrecht.

Indien er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, is er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie RvV 30 november 2011, nr. 71.086). Het loutere feit dat er geen gezinsleven in Irak mogelijk zou zijn, sluit niet uit dat verzoekster een gezinsleven elders dan in België kan leiden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster de visumaanvraag deed vanuit Egypte, met als verblijfadres: (...). Een schending van artikel 8 van het EVRM en het kinderrechtenverdrag wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC